

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 205/2021
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Перић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.12.2020. године и Кв 6/21 од 05.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, као основан, па **СЕ УКИДАЈУ** правноснажна решења Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.12.2020. године и Кв 6/21 од 05.01.2021. године и предмет **ВРАЋА** Основном суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.12.2020. године на основу члана 208. и 209. ЗКП, према окривљеном АА, због основане сумње да је починио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, продужена је мера забране напуштања стана на адреси у ..., улица ..., број телефона ... уз електронски надзор и упозорен је окривљени да у случају непоступања по наведеној мери, према њему се може одредити тежа мера, односно може му се одредити притвор, а да изречена мера може трајати најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљеног на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, а по овом решењу може трајати до 23.03.2021. године, с тим да ће суд свака три месеца и без предлога странака по службеној дужности испитивати да ли је трајање мере оправдано, те уколико нађе да јесте, донеће решење о њеном продужењу.

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв 6/21 од 05.01.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА од 04.01.2021. године изјављена против решења Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.12.2020. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марина Перић, због битне повреде

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења преиначи на тај начин што ће укинути меру забране напуштања стана окривљеном, те одредити да награда за састав захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног пада на терет буџетских средстава суда, или да побијана решења укине и предмет врати судији за претходни поступак, на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је основан.

Основано бранилац окривљеног у захтеву наводи да је на штету окривљеног повређен закон на тај начин што је повређен члан 215. ЗКП и члан 2. став 1. тачка 23) ЗКП, јер мера забране напуштања стана према окривљеном траје дуже од 6 месеци, а да оптужни акт против њега још увек није поднет.

Решењем Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.06.2020. године на основу члана 208. и 209. ЗКП према окривљеном АА због основане сумње да је починио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ одређена је мера забране напуштања стана на адреси у ..., улица ..., број телефона ... уз електронски надзор и одређено да изузетно окривљени може и без одобрења напустити стан на датој адреси, ако је то неопходно ради хитне медицинске интервенције у односу на њега или лице са којим живи у стану, односно ради избегавања или спречавања озбиљне опасности по живот и здравље људи, односно имовине већег обима, а да је осумњичени дужан да о напуштању стана, разлогу и месту на којем се тренутно налази без одлагања обести повереника за извршење кривичних санкција уз упозорење да у случају непоступања по наведеној мери, окривљеном се може одредити тежа мера односно може му се одредити притвор, а да изречена мера може трајати најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања осумњиченог на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, а по овом решењу може трајати најдуже до 23.09.2020. године, с тим да ће суд свака три месеца и без предлога странака по службеној дужности испитивати да ли је трајање мере оправдано, те уколико нађе да јесте донеће решење о њеном продужењу.

Решењем Основног суда у Новом Саду КПП 316/20 од 23.09.2020. године на основу члана 208. и члана 209. ЗКП према окривљеном АА продужена је наведена мера забране напуштања стана, која по овом решењу може трајати најдуже до 23.12.2020. године.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 23) ЗКП прописано је да се под „лишењем слободе“ подразумева хапшење, задржавање, забрана напуштања стана, притвор и боравак у установи који се урачунава у притвор. Из наведене одредбе произилази да

притвор који се издржава у притворској јединици, као и лишење слободе које се издржава у кућним условима представљају мере којима се постиже исти циљ.

Из побијаних решења јасно произилази да суд одлучујући о доношењу решења којом се продужава мера забране напуштања стана уз електронски надзор није применио одредбу члана 2. став 1. тачка 23) ЗКП, односно није ценио да се и у случају мере забране напуштања стана такође ради о лишењу слободе које не може трајати дуже од 6 месеци, а сходно одредби члана 215. ЗКП у ситуацији када Основни јавни тужилац у Новом Саду није подигао оптужни акт иако је Основном суду у Новом Саду поднео предлог за одређивање мере забране напуштања стана под бројем КТ 1964/2020 од 23.06.2020. године због постојања основа сумње да је окривљени извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ.

Из наведеног произилази, да је окривљени АА лице које је лишено слободе дана 23.06.2020. године, а да оптужни акт није поднет у року из члана 215. ЗКП, који је протекао дана 23.12.2020. године.

Одредбом члана 215. ЗКП изричито је прописано да се окривљени у истрази може задржати у притвору највише 3 месеца по решењу судије за претходни поступак, да веће из члана 21. став 4. ЗКП притвор може продужити највише за још 3 месеца, те да се окривљени мора пустити на слободу уколико до истека наведених рокова не буде подигнута оптужница.

Имајући у виду да је окривљени АА лишен слободе дана 23.06.2020. године и да је дана 23.12.2020. године протекао законски рок од 6 месеци, а да оптужни акт против њега није поднет, то судија за претходни поступак сходно напред наведеном, према окривљеном није могао меру забране напуштања стана продужити за још 3 месеца.

Наведени правни став заузео је и Врховни касациони суд у својим одлукама Кзз 930/2017 од 26.09.2017. године и Кзз ОК 33/2018 од 27.12.2018. године.

Из напред наведених разлога побијаним решењима је повређен закон на штету окривљеног, па како је по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају реч о питању од значаја за правилну и уједначену примену права, побијана решења је укинуо и предмет вратио Основном суду у Новом Саду, да би се у поновном поступку, а имајући у виду примедбе изнете у овој пресуди, донела правилна, јасна и на закону заснована одлука.

Из изнетих разлога применом одредбе члана 486. став 2. ЗКП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић